

Arrest

nr. 270 959 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, geboren te Paramaribo op 13 augustus 2000.

Uit het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij op 14 september 2019 via Nederland de Schengenzone binnen gereisd is.

Op 4 september 2020 heeft de referentiepersoon, mevr. H. R. N., bij de gemeente Beerse een aanvraag van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen ingediend (bijlage 19).

Op 31 mei 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar grootmoeder, mevr. H. R. N., met de Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 1 december 2021 besliste de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/05/2021 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): R. E. J.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 13.08.2000

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt samen met zijn broer, de genaamde N. M. A. O., gezinshereniging aan met zijn Nederlandse grootmoeder, de genaamde N. H. R. (RR. 57.02.02 628-38) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is beneden de 21 jaar en moet dus niet aantonen ten laste te zijn geweest, maar hij is meerderjarig en gezien de referentiepersoon haar verblijf heeft bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, moet zij voor betrokkene en de andere gezinsleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dit in toepassing van artikel 40bis, §4, tweede lid van de wet van 15/12/80 dat stelt dat:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° (van de vreemdelingenwet van 15/12/80) bedoelde burger van de unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Bovendien dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn".

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen van de referentiepersoon voorgelegd:

- jaaropgaaf 2020

- loonfiches november 2020 tot juli 2021 en september, oktober en november 2021

- werkgeversverklaring dd. 28/08/2020

- attest OCMW dd. 17/08/2021 geen leefloon ontvangen

Uit deze loonbrieven kunnen we afleiden dat de referentiepersoon is tewerkgesteld in loondient bij Amsta, een verpleeghuis te Amsterdam. Ze heeft een gemiddeld nettoloon van 2843 euro (waarbij rekening is gehouden met vakantietoeslag en eindejaarsuitkering).

Aangezien in de wet staat dat er bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met het aantal familieleden ten laste, moeten we rekening houden met de broer van betrokkene die ook reeds een aanvraag gezinshereniging dd. 31/05/2021 in functie van de referentiepersoon heeft ingediend. Om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel, moeten we het bedrag van het leefloon voor drie alleenstaanden in rekening brengen, hetzij 1024;49 euro X 3. Dit betekent dat de referentiepersoon maandelijks een netto-inkomen zou moeten hebben van om en bij de 3073,47 euro om ervoor te zorgen dat ze geen beroep moeten doen op het OCMW. Afsluitend kunnen we stellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om zichzelf en haar 2 meerderjarige kleinkinderen ten laste te kunnen nemen. Het feit dat betrokkene een attest van het OCMW heeft bekomen op 28/08/2020 is geen garantie naar de toekomst toe. Des te meer omdat op de loonbrieven een adres in Amsterdam staat vermeld en het loon wordt gestort op een Nederlandse bankrekening. In hoeverre heeft de referentiepersoon de bedoeling zich wel degelijk te blijven vestigen in België. Want eerlijkheidshalve een tewerkstelling in de zorg in Amsterdam en woonachtig zijn in België lijkt een onmogelijke combinatie, tenzij zij een functie uitoefent natuurlijk die ze thuis vanuit België kan uitoefenen. Het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 bis wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd door verwerende partij genomen omdat verwerende partij stelt de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken om zichzelf, verzoeker en de broer van verzoeker (die tevens een aanvraag gezinshereniging indiende) ten laste te nemen.

De voorliggende verblijfsaanvraag betreft een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, dat stelt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

[...]"

Paragraaf 4, 2de lid stelt vervolgens:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. "

Verzoeker heeft aldus een verblijfsaanvraag ingediend in functie van zijn Nederlandse grootmoeder omdat hij in Suriname onvermogen was en hierdoor ten laste is van haar.

Evenwel, gelet op het feit dat hij op het ogenblik van de aanvraag, nl. 31.05.2021, de leeftijd van 21 jaar nog niet bereikt had, diende verzoeker het 'ten laste zijn' niet aan te tonen, wat trouwens ook niet wordt betwist door verwerende partij in de bestreden beslissing (zie ook bv. RvV 26 januari 2017, arrest nr. 181 327).

Niettemin legde verzoeker volgende bewijsstukken voor:

- *Geld verzendingen vanwege de referentiepersoon in het verleden, vanaf de meerderjarigheid van verzoeker (stuk 3), voor de leeftijd van 18 jaar gebeurden de geldverzendingen enkel aan de broer van verzoeker (stuk 4);*
- *Attesten van de Inspectie der Direkte Belastingen waaruit blijkt dat verzoeker geen enkele vorm van inkomsten genoot in de jaren 2017 - 2020 en dus voorgaand aan de aanvraag gezinshereniging (stuk 5);*
- *Attest MI-GLIS waaruit blijkt dat verzoeker sinds zijn geboorte nooit enig onroerend goed heeft gehad in Suriname (stuk 6);*
- *Bewijs inschrijving in Suriname als zijnde land van herkomst (stuk 7).*

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon, zijn grootmoeder, daar hij onvermogen was in Suriname. Hij kon dus onmogelijk zelf in zijn basisbehoeften voorzien, waardoor hij er een werkelijke afhankelijkheidsrelatie bestond tussen hem en de referentiepersoon.

Aan de hand van de hierboven opgesomde stukken heeft hij dit aangetoond: enerzijds toont hij aan dat er een werkelijke, regelmatige en voldoende financiële steun was vanwege de referentiepersoon: anderzijds toont hij aan dat hij zelf niet over de middelen beschikte om in zijn eigen basisbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom hij afhankelijk was van de referentiepersoon.

De onvermogenheid en het ten laste zijn werden dus afdoende bewezen, doch verzoeker herhaalt dat hij dit niet hoefde te bewijzen daar hij nog geen 21 jaar was op het ogenblik van de aanvraag. Dit werd zo verduidelijkt tijdens de procedure (stuk 8) en wordt bovendien niet betwist door verwerende partij in de bestreden beslissing.

6.

Wat verwerende partij echter wel betwist zijn de bestaansmiddelen van de referentiepersoon; men stelt daarbij dat de referentiepersoon niet voldoende bestaansmiddelen zou hebben om zichzelf, verzoeker en de broer van verzoeker ten laste te nemen en er dus voor te zorgen dat zij niet ten laste komen van het Belgisch sociaal zekerheidsstelsel.

Nochtans legde verzoeker hiertoe de volgende bewijsstukken voor:

- Loonfiches en werkgeversverklaring (stuk 9);
- Bewijzen ziektekostenverzekering voor alle betrokkenen (stuk 10);
- Bewijzen dat alle betrokkenen nog nooit ten laste vielen van het OCMW (stuk 11).

Hieruit blijkt enerzijds dat de referentiepersoon een tewerkstelling voor onbepaalde duur uitoefent, waardoor haar inkomsten stabiel en regelmatig zijn; en anderzijds dat eventuele ziektekosten voor alle betrokkenen gedekt zijn, zowel in Nederland als België. Bovendien werd aangetoond dat geen van de betrokkenen ooit ten laste viel van het OCMW; dit mag dan wel betrekking hebben op het verleden, het biedt niettemin garantie voor de toekomst daar er geen enkele reden is om aan te nemen dat er een wijziging zou zijn in de inkomsten van de referentiepersoon, gelet op de tewerkstelling voor onbepaalde duur.

Niettemin stelt verwerende partij op onbegrijpelijke wijze dat de referentiepersoon over onvoldoende inkomsten zou beschikken. De berekening waarop verwerende partij zich in die beslissing baseert is totaal ongehoord en uit de lucht gegrepen!

Men stelt nl. dat, omdat er 3 (?) aanvragen gezinshereniging in functie van de referentiepersoon lopen, het bedrag van het leefloon van 3 alleenstaanden in rekening moet worden gebracht.

Ten eerste klopt het niet dat er 3 aanvragen zouden lopen in functie van de referentiepersoon. Verwerende partij stelt dat ook de broer van de referentiepersoon een aanvraag zou hebben ingediend in functie van haar, doch dit wordt ten eerste betwist en ook niet gestaafd door verwerende partij. Dit blijkt dus nergens uit, ook niet uit het administratief dossier...

Indien men dus de EIGEN berekening van verwerende partij toepast, dient men het leefloon voor een alleenstaande t.b.v. 1024,49 euro x 2 te doen en stelt er zich helemaal geen probleem aangezien de referentiepersoon zo'n gemiddeld nettoloon van meer dan 2.800 euro per maand heeft!

Doch, ten tweede klopt de berekening van verwerende partij niet.

Artikel 40bis, §4, 2de lid bepaalt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat “voldoende” is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden. In geen geval mag het bedrag hoger liggen dan de leefloon tarieven (RvV 31 juli 2019, arrest nr. 224 509).

Verwerende partij had moeten vaststellen dat het gaat over een tewerkstelling voor onbepaalde duur, waardoor de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn. Dat het een tewerkstelling in Nederland betreft, doet niets terzijde, daar de referentiepersoon alhier werd ingeschreven als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen'; deze aanvraag werd goedgekeurd!

De Stelling dat de combinatie van 'wonen in België' en 'werken in Amsterdam' onmogelijk is, is puur subjectief en hypothetisch en betreft allesbehalve een juridische grondslag om de weigeringsbeslissing te dragen! Bovendien staat de referentiepersoon reeds sinds 04.11.2019 ingeschreven in het rijksregister en woont zij hier dus al ruim 2 jaar, wat op zich al aantoonde dat zij haar woonst in België kan combineren met haar job in Nederland.

De referentiepersoon beschikt daarnaast over een ziektekostenverzekering in Nederland én België, voor zichzelf en voor haar beide kleinzonen, waardoor alle kosten op dat vlak gedekt zijn (stuk 10) + er werd aangetoond dat geen van de betrokkenen ooit al ten laste viel van het OCMW (stuk 11).

Alle elementen uit artikel 40bis, §4, 2de lid Vreemdelingenwet zijn dus voldaan: de referentiepersoon beschikt duidelijk over voldoende bestaansmiddelen gelet op de aard en de regelmaat van haar inkomsten en gelet op het juiste (!) aantal personen ten laste + alle betrokkenen beschikken over een ziektekostenverzekering + alle betrokkenen toonden aan dat zij nog niet ten laste vielen van het Belgische sociaal zekerheidsstelsel.

Het tegendeel stellen getuigt van een gebrekkig onderzoek en een hypothetische motivering, waardoor verwerende partij haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In haar enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- Art. 62 van de Vreemdelingenwet*
- Art. 40bis van de Vreemdelingenwet*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel*
- Het materieel motiveringsbeginsel*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de gemachtigde beslist heeft tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De verzoekende partij acht voormelde rechtsregels geschonden aangezien zij meent dat afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt conform art. 40bis van de Vreemdelingenwet. Zij beweert dat de berekening die door de gemachtigde gehanteerd werd om te bepalen of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt 'totaal ongehoord en uit de lucht gegrepen' is.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samen met zijn broer, dhr. M. A. O. N., op 01.12.2021 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn grootmoeder, mevr. H. R. N., met de Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing geheel terecht overwogen dat aangezien de verzoekende partij de leeftijd van 21 nog niet bereikt had, hij niet moet aantonen ten laste te zijn geweest.

Terecht wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing evenwel overwogen dat de Nederlandse referentiepersoon verblijf bekomen heeft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, zodat overeenkomstig art. 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient te worden aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Art. 40bis, §4 tweede van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn, om te voorkomen dat de verzoekende partij of diens broer ten laste zouden komen van het sociale zekerheidsstelsel.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde verkeerdelijk geoordeeld zou hebben dat er 3 aanvragen gezinshereniging in functie van de referentiepersoon lopen. Evenmin zou er uit het administratief dossier blijken dat de broer van de verzoekende partij ook een aanvraag in functie van dezelfde referentiepersoon heeft ingediend.

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig.

De verweerder benadrukt vooreerst dat nergens in de bestreden beslissing beweerd wordt dat er 3 aanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon ingediend werden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Aangezien in de wet staat dat er bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met het aantal familieleden ten laste, moeten we rekening houden met de broer van

betrokkene die ook reeds een aanvraag gezinshereniging dd. 31/05/2021 in functie van de referentiepersoon heeft ingediend. Om ervoor te zorgen dat zij niet ten laste vallen van het sociale zekerheidsstelsel, moeten we het bedrag van het leefloon voor drie alleenstaanden in rekening brengen, hetzij 1024,49 euro X 3. Dit betekent dat de referentiepersoon maandelijks een netto-inkomen zou moeten hebben van om en bij de 3073,47 euro om ervoor te zorgen dat ze geen beroep moeten doen op het OCMW. Afsluitend kunnen we stellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om zichzelf en haar 2 meerderjarige kleinkinderen ten laste te kunnen nemen. Het feit dat betrokkene een attest van het OCMW heeft bekomen op 28/08/2020 is geen garantie naar de toekomst toe. Des te meer omdat op de loonbrieven een adres in Amsterdam staat vermeld en het loon wordt gestort op een Nederlandse bankrekening. In hoeverre heeft de referentiepersoon de bedoeling zich wel degelijk te blijven vestigen in België. Want eerlijkheidshalve een tewerkstelling in de zorg in Amsterdam en woonachtig zijn in België lijkt een onmogelijke combinatie, tenzij zij een functie uitoefent natuurlijk die ze thuis vanuit België kan uitoefenen.”

Er dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening gehouden te worden met het aantal familieleden ten laste. De gemachtigde maakt dan ook correct melding van het feit dat de broer van de verzoekende partij ook een aanvraag gezinshereniging indiende, in functie van dezelfde referentiepersoon.

In de gegeven omstandigheden heeft de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon terecht rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van zowel zichzelf, als haar twee meerderjarige kleinkinderen zou moeten kunnen voorzien.

Allerminst kennelijk onredelijk heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit kader overwogen dat minimaal driemaal het leefloon voor alleenstaanden beschikbaar zou moeten zijn, om ervoor te zorgen dat de verzoekende partij, haar meerderjarige broer en de referentiepersoon niet ten laste zouden vallen van het sociale zekerheidsstelsel..

Nergens heeft de gemachtigde derhalve beweerd dat er in functie van de referentiepersoon 3 aanvragen ingediend zouden zijn.

Ook de bewering dat nergens uit het administratief dossier zou blijken dat de broer van de verzoekende partij ook een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft in functie van dezelfde referentiepersoon, is niet ernstig.

Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat een kopie van de aanvraag van de broer van de verzoekende partij bijgevoegd werd.

Meer nog, uit onder andere het e-mailverkeer dd. 30.08.2021 blijkt onweerlegbaar dat de verzoekende partij hiervan op de hoogte was. Er wordt door haar advocaat immers zelf een kopie van de aanvraag en een OCMW-attest voor dhr. M. A. O. N. bijgevoegd. Bovendien is de advocaat van de verzoekende partij ook de advocaat van de broer van de verzoekende partij, zoals in de brieven dd. 20.05.2021 en 30.08.2021 waarin de vraag gesteld werd om voor beide broers een aanvraag gezinshereniging op te starten in functie van hun grootmoeder, mevr. H. R. N., uitdrukkelijk werd aangegeven.

De verzoekende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat zij niet op de hoogte was dat haar broer ook een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft. Terwijl anderzijds vaststaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op kennelijk redelijke wijze is uitgegaan van het feit dat de referentiepersoon niet alleen de verzoekende partij ten laste moet kunnen nemen, doch eveneens de meerderjarige broer van de verzoekende partij gelet op de gelijktijdige aanvragen gezinshereniging.

De stelling van de verzoekende partij dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening gehouden dient te worden met twee alleenstaanden in plaats van drie, vindt derhalve geen grond en kan niet aangenomen worden.

Vervolgens houdt de verzoekende partij nog voor dat de berekening van de gemachtigde hoe dan ook niet klopt en zij verwijst hiervoor naar de inhoud van art. 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin staat dat bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening gehouden wordt met de “persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn” en stelt dat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde had moeten vaststellen dat het in casu gaat om een tewerkstelling voor onbepaalde duur, waardoor de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn.

De verweerder laat gelden dat de gemachtigde in casu wel degelijk een persoonlijke beoordeling gemaakt heeft. De gemachtigde heeft echter terecht overwogen dat rekening gehouden diende te worden met het bedrag van het leefloon voor drie alleenstaanden, rekening houdend met het feit dat de referentiepersoon zich kennelijk wenst te laten vervoegen door twee meerderjarige bloedverwanten in de neergaande lijn.

Terwijl artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend moeten zijn om te vermijden dat de vervoegende vreemdeling ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De verweerder merkt op dat het bedrag van het leefloon zich reeds onder de armoedegrens situeert. De huidige armoedegrens in België bedraagt 1.085,00 euro netto per maand, terwijl het leefloon 1.024,49 euro per maand bedraagt. De gemachtigde heeft dan ook correct geredeneerd dat het bedrag van het leefloon het absolute minimumbedrag is waarmee rekening gehouden kan worden in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen, om te vermijden dat hetzij de referentiepersoon, hetzij één van de verzoekende vreemdelingen ten laste zouden komen te vallen van de overheid.

De gemachtigde heeft derhalve terecht geoordeeld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om haar beide kleinzonen ten laste te kunnen nemen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de stelling van de gemachtigde met betrekking tot wonen in België en werken in Amsterdam puur subjectief en louter hypothetisch is, laat de verweerder gelden dat de gemachtigde louter op deugdelijke wijze alle elementen die de persoonlijke situatie van de verzoekende partij kenmerken in rekening gebracht heeft. Aangezien de referentiepersoon werkzaam is in een zorginstelling in Amsterdam, en het onwaarschijnlijk lijkt dat zij haar werk vanop afstand kan uitoefenen, heeft de gemachtigde terecht de intentie van de verzoekende partij in twijfel getrokken en melding gemaakt van het feit dat een tewerkstelling in Amsterdam en een huisvesting in België een onmogelijke combinatie lijkt.

Hoe dan ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat het betreffende motief slechts een overtollige overweging van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie betreft, zodat de gebeurlijke kritiek van de verzoekende partij dienaangaande hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verwerende partij motiveert expliciet in de bestreden beslissing dat *“Betrokkene beneden de 21 jaar (is) en dus niet (moet) aantonen ten laste te zijn geweest, maar hij is meerderjarig en gezien de referentiepersoon haar verblijf heeft bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, moet zij voor betrokkene en de andere gezinsleden beschikken over voldoende bestaansmiddelen en dit in toepassing van artikel 40bis, §4, tweede lid”*.

Niettegenstaande de verzoekende partij zelf stelt dat ze de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt op het ogenblik van de aanvraag, houdt ze een heel betoog in haar verzoekschrift teneinde aan te tonen dat ze onvermogen was op het ogenblik van de aanvraag en dat ze ten laste was van haar grootmoeder. Dit betoog is niet dienstig aangezien de verwerende partij duidelijk erkent dat zij niet diende aan te tonen dat zij ten laste was gelet op haar leeftijd.

Wat de verwerende partij wel betwist is dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om er voor te zorgen dat zijzelf en de personen waarvoor zij zou gaan instaan, ten laste komen te vallen van de Belgische overheid en meer bepaald van het sociaal zekerheidsstelsel.

De verzoekende partij verwijst naar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en stelt dat deze stabiel en regelmatig zijn. Dit wordt echter niet betwist door de verwerende partij. Waar de verzoekende partij thans stelt dat de ziektekosten gedekt zijn, kan de Raad enkel maar vaststellen dat zij geen stuk heeft voorgelegd waaruit dit blijkt. Hoe dan ook spreekt de verwerende partij zich hier niet over uit. Het attest van het OCMW toont enkel aan dat er op het ogenblik van de aanvraag geen leefloon werd toegekend.

De verzoekende partij betwist de berekening die de verwerende partij maakt om tot de vaststelling te komen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn.

Vooreerst stelt ze dat er geen drie aanvragen tot gezinshereniging werden ingediend ten aanzien van de referentiepersoon. De Raad stelt vast dat zulks niet wordt beweerd door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing staat dat er rekening gehouden moet worden met het aantal familieleden ten laste. Er wordt opgemerkt dat de broer van de verzoekende partij ook een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend ten aanzien van de referentiepersoon. Dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier en is dus correct. Nergens kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden dat de verwerende partij gesteld heeft dat er drie aanvragen tot gezinshereniging werden ingediend ten aanzien van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert staat nergens in de bestreden beslissing te lezen dat ook de broer van de referentiepersoon een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Dit betoog berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat om te berekenen of er voldoende bestaansmiddelen zijn, er dient te worden uitgegaan van het leefloon voor een alleenstaande x 2. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat ook de broer van de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn grootmoeder heeft ingediend. Bij de berekening van de bestaansmiddelen dient wel degelijk rekening te worden gehouden met het aantal personen ten laste. De bestreden beslissing motiveert terecht dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende moeten zijn om zichzelf en haar twee kleinkinderen ten laste te kunnen nemen. Dus betreft het wel degelijk drie personen en niet twee personen, zoals de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen.

Voorts stelt de verzoekende partij, verwijzende naar het arrest 224 509 van de Raad, dat het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat “voldoende” is, omdat dit steeds geval per geval dient te worden beoordeeld en dat het bedrag in geen geval hoger mag liggen dan de leefloon tarieven. Vooreerst stelt de Raad dat het arrest waarnaar de verzoekende partij verwijst niet vermeldt wat zij betoogt. Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een persoonlijke beoordeling heeft gemaakt. Zoals de verzoekende partij stelt mag het bedrag in geen geval hoger liggen dan de leefloon tarieven. *In casu* motiveert de verwerende partij dat er rekening dient te worden

gehouden met de gezinslast. Dit is geheel in overeenstemming met de inhoud van artikel 40*bis*, §4 van de Vreemdelingenwet. Verder motiveert de bestreden beslissing dat de verzoekende partij inmiddels meerderjarig is, net zoals haar broer en dat aldus bij de berekening moet uitgegaan worden van het bedrag leefloon voor drie alleenstaanden. Ook dit is niet kennelijk onredelijk en wordt overigens niet betwist door de verzoekende partij. Zij stelt enkel dat er uitgegaan diende te worden van twee personen, hetgeen niet correct is. Met haar betoog toont zij geenszins aan dat de verwerende partij een bepaald bedrag voorop zou hebben gesteld dat hoger is dan de leefloon tarieven.

Met haar betoog dat de inkomsten van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn en dat haar aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen werd goedgekeurd, doet zij geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De kritiek van de verzoekende partij dat de stelling van de verwerende partij aangaande de combinatie van wonen in België en werken in Amsterdam onmogelijk is, puur subjectief en hypothetisch is, is gericht tegen een overvloedige motivering en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU